

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/36/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4220200298
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4220200298.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovej a sudkýň JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobkyne: W. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. C. XX, W., zastúpená: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.000,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 17Csp/6/2020-300 zo dňa 20. júla 2022, taktó

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie m e n í taktó:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 17Csp/6/2020-198 zo dňa 14.10.2020, ktorým zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala, aby jej súd priznal finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- eur. Toto rozhodnutie odôvodnil tým, že súdne konania, v rámci ktorých sa žalobkyňa domáhala zaplatenia finančného zadostučinenia od žalovaného, boli právoplatne skončené s dostatočným predstihom na to, aby žalobkyňa mala možnosť uplatniť si žalovaný nárok spolu v jednej žalobe s nárokom uplatňovaným v konaní 10Csp/5/2020 a mal za to, že finančné zadostučinenie priznané žalobkyni v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10Csp/5/2020 je vzhľadom na intenzitu a časové trvanie závadového konania, satisfakčnú a sankčnú funkciu dostačujúce a priznanie ďalších nárokov na finančné zadostučinenie, hoci z odlišných zmlúv, avšak medzi tými istými zmluvnými stranami, by bolo v rozpore so základnými princípmi zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“) v zmysle jeho článku 3 ods. 1 a 5. Uvedený rozsudok napadli odvolaním žalobkyňa aj žalovaný. Následne odvolací súd tento rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že priznanie finančného zadostučinenia, ktoré bolo žalobkyni priznané na základe úplne iného skutkového stavu, i keď medzi totožnými stranami sporu, je dostačujúce, a to z dôvodu, že žalobkyňa sa v konaní vedenom pod sp. zn. 10Csp/5/2020 domáhala svojho nároku z úplne inej zmluvy.

2. Súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom č. k. 17Csp/6/2020-300 zo dňa 20.07.2022 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. rozhodol, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“),

ako aj vykonaným dokazovaním, na základe čoho dospel k záveru, že nárok žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je v plnom rozsahu dôvodný.

3. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukázal na žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, priznania finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,- eur. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dňa 18.12.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038136, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.500,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 eura, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 67,53 %, celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa vrátiť bola 3.375,54 eura (1. zmluva), dňa 30.04.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500023629, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.500,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 eura, pri dojednanej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 67,50 %, celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa vrátiť bola 3.375,54 eura (2. zmluva) a dňa 18.12.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038136, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.500,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 eura, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 67,53 %, celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa vrátiť bola 3.375,54 eura (3. zmluva). Uviedol, že súd v rámci zmluvy č. 8500038136 zistil nedostatky v tom, že nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu ako zmluvných strán v časti údaju o RPMN, absentovala písomná forma zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo má za následok, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, predmetná zmluva aj tak neobsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa), v písomnom vyhotovení zmluvy nie je uvedený údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ani termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, zmluva v časti úroku vo výške 70,01 % z úveru je v rozpore s dobrými mravmi a so zákonom, tento rozsudok potvrdil aj Krajský súd v Nitre vo veci sp. zn. 12Co/139/2018. O zmluve č. 8500023629 rozhodol Okresný súd Komárno dňa 05.12.2017, sp. zn. 10Csp/72/2017 tak, že žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 558,31 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 14.04.2017 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 89,80%. Súd v rámci tejto zmluvy nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu ako zmluvných strán, Dohoda o poskytnutí služby v bode 8. žiadosti žalobkyne zo dňa 30.03.2013 č. 8500023629 o poskytnutie úveru bola neplatným právnym úkonom, tento rozsudok bol potvrdený Krajským súdom Nitra, sp. zn. 25Co/119/2018, avšak z tých dôvodov, že dohodnutá výška úroku 70,01% ročne je aj v rámci celkovej odplaty za úver neprimerane vysoká, teda neplatná, je nevyhnutné konštatovať, že predmetná zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu dňa 03.04.2013, neobsahuje údaj o úrokovej sadzbe (§ 9 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch) a obsahuje nesprávnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov. O zmluve č. 8500038136 rozhodol súd prvej inštancie dňa 13.03.2018, sp. zn. 13Csp/71/2017 tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 402,52 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 03.12.2017 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100% . Súd v rámci tejto zmluvy nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu ako zmluvných strán, žalovaný započítal so sumou úveru poplatkov vo výške 215,75 eura podľa Dohody o poskytnutí služby - táto podmienka spôsobuje hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov tohto právneho vzťahu v neprospech spotrebiteľa, a preto je neplatná, tento rozsudok bol potvrdený Krajským súdom Nitra, sp. zn. 9Co/240/2018, pričom pre správnosť konštatovaných záverov dodal, že pokiaľ z údajov o schválenom revolvingovom úvere vyplýva, že predpokladaná RPMN je 70,01% a ročná úroková sadzba revolvingu je 76,21%, už z tohto je zrejmé, že RPMN bola určená nesprávne. Ak potom bol údaj o RPMN uvedený nesprávne, zmluva nespĺňa náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, a preto ju treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že zmluvy sú neplatné, resp. úvery sú bezúročné a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť vždy len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať.

4. Súd prvej inštancie poukázal na vyššie uvedené rozsudky, z ktorých mu vyplynul záver, že žalovaný pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľskom úvere porušil svoju povinnosť zakotvenú v § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch, čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, čo bolo dôvodom, pre ktorý bol žalobkyni priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Konštatoval, že sú splnené oba predpoklady

na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni, a to porušenie zákonom stanovenej povinnosti žalovaným a úspech žalobkyne ako spotrebiteľa pri ochrane jej práv v dôsledku porušenia povinností žalovaného. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016, na základe ktorého dospel k záveru, že na priznanie finančného zadosťučinenia je postačujúce, keď na základe porušenia povinnosti je spotrebiteľ úspešný pri uplatňovaní konkrétneho nároku vyplývajúceho z porušenia povinnosti, teda napr. z bezdôvodného obohatenia a zároveň nie je potrebné, aby spotrebiteľovi vznikla ujma z porušenia tejto povinnosti. Žalobkyňou požadované finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- eur považoval za primerané, pričom vychádzal z počtu zmlúv, v ktorých žalovaný porušil svoje zákonné povinnosti, opakovanosti tohto porušenia a ujmy hroziacej žalobkyni v súvislosti s nezákonnou odplatom úveru, ktorú žalovaný požadoval od žalobkyne, hoci na ňu nemal nárok. Zároveň podľa názoru súdu prvej inštancie finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- eur zodpovedá ujme, ktorá žalobkyni hrozila, úsiliu žalobkyne, ktoré musela vynaložiť na to, aby sa domohla ochrany svojich práv na súde v záujme ďalšieho neznižovania svojho majetku na úkor žalovaného a takáto výška finančného zadosťučinenia v dostatočnej miere plní aj odradzovaciu funkciu pre prípadné porušenie práv zo strany žalovaného. Na základe uvedeného žalobe vyhovel v plnom rozsahu a žalovaného zaviazal na zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,- eur. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania pre súdom prvej inštancie v rozsahu 100 % a zároveň aj náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolacie dôvody uviedol podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. h) CSP. Dôvodil, že od začiatku konania poukazoval na zneužitie účelu § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa a poukazoval na absenciu tvrdenia a preukázania konkrétnych skutkových okolností preukazujúcich primeranosť žalovaného nároku. Uviedol, že súd prvej inštancie sa uvedenou procesnou obranou žalovaného nevyssporiadal ani pri rozhodovaní o veci samej a ani pri rozhodovaní o náhrade trov konania, pričom námietka žalovaného sa týkala oboch výrokov napadnutého rozsudku. Preto konštatoval, že napadnutý rozsudok je zaťažený vadami nepreskúmateľnosti rozhodnutia a nevyporiadaním sa s procesnou obranou žalovaného. Ďalej dôvodil, že rozsudky vo veci 13Csp/71/2017, 10Csp/72/2017 a 14Csp/72/2017 neboli vydané na základe záveru o porušení predpisov určených na ochranu spotrebiteľa ale z dôvodu nedodržania všeobecných ustanovení občianskeho práva. V závere uviedol, že žalobkyňa zneužíva svoje práva tým, že podáva viaceré žaloby v bezprostrednej časovej blízkosti a preto jej nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania.

6. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že je výlučne jej právom, akým spôsobom uplatní svoje práva, teda či jedným alebo viacerými podaniami. Dôvodila, že uvedené konania sa týkajú viacerých zmluvných vzťahov, ktoré žalovaný uzatvoril ako samostatné právne vzťahy. Ďalej uviedla, že spotrebiteľ nemusí „vyčkávať“ na ukončenie iných konaní, aby si mohol len jednou žalobou uplatniť svoje nároky voči žalovanému, ak mu tieto vyplývajú z viacerých predchádzajúcich konaní. K namietanej výške finančného zadosťučinenia uviedla, že súd prvej inštancie jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, ktoré kritériá vzal do úvahy pri ustálení tejto sumy. Poukázala na kritériá dôležité pri posudzovaní výšky priznaného primeraného zadosťučinenia stanovenej súdnou praxou, a to nemajetková ujma žalobkyne, najmä v podobe finančného obmedzenia, psychické napätie a stres, sankčná funkcia primeraného zadosťučinenia. Mala za nepochybne preukázateľný subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu, konštatovala, že spôsob zásahu je obsiahnutý priamo v každom právoplatnom rozhodnutí a zároveň poukázala na časové trvanie závadového konania veriteľa (žalovaného). V tejto súvislosti uviedla, že niekoľko rokov bola vystavená neoprávneným zásahom žalovaného a znižovaním jej životnej úrovne, pričom na uvedené sumy nemal žalovaný žiadny právny nárok. Tvrdila, že ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia, pretože dané sa konštatuje v odôvodnení rozhodnutia a považovala za zřejmé, že povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie muselo predchádzať porušenie noriem spotrebiteľského práva. K namietanému nároku na náhradu trov konania uviedla, že bolo na posúdení súdu prvej inštancie, v akej výške prizná finančné zadosťučinenie, a za základné sa v spore považuje to, že bolo zasiahnuté do práv žalobkyne v postavení spotrebiteľa a výška primeraného zadosťučinenia je len nadväzujúca. Preto konštatovala, že v danom prípade vždy patrí žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Podľa názoru žalobkyne súd prvej inštancie prijaté právne závery vysvetlil jasne, presvedčivo a zrozumiteľne. V závere uviedla,

že žalovaný neuviedol v rámci odvolania také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť napadnutý rozsudok, ktorý žalobkyňa považuje za správny, riadne odôvodnený, vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkový stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku a vo výroku o trovách konania zmeniť. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala voči žalovanému zaplata finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,- eur a to na základe tej skutočnosti, že so žalovaným uzatvorila 3 zmluvy o revolvingovom úvere, a to dňa 18.12.2013 zmluvu č. 8500038136, dňa 03.04.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500023629 a dňa 18.12.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038136. Žalobkyňa tieto zmluvy považovala za bezúročné a bezpoplatkové a preto sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia a Okresný súd Komárno rozsudkom zo dňa 26.03.2018 sp. zn. 14Csp/72/2017 zaviazal žalovaného na zaplata sumy vo výške 403,15 eura a tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/139/2018. Na základe zmluvy zo dňa 03.04.2013 rozhodol Okresný súd Komárno rozsudkom pod sp. zn. 10Csp/72/2017, ktorým zaviazal žalovaného na zaplata sumy vo výške 558,31 eura s príslušenstvom a toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 25Co/119/2018. O poslednej zmluve, uzatvorenej dňa 18.12.2013, rozhodol Okresný súd v Komárne rozsudkom pod sp. zn. 13Csp/71/2017, na základe ktorého zaviazal žalovaného na zaplata sumy 402,52 eura s príslušenstvom a toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/240/2018. Prvýkrát o žalobe rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 17Csp/6/2020-198 zo dňa 14.10.2020 tak, že žalobu zamietol z dôvodu, že finančné zadosťučinenie priznané žalobkyni v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10Csp/5/2020 považoval za primerané a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Voči uvedenému rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, na základe ktorého Krajský súd v Nitre ako súd odvolací predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konania z dôvodu, že odvolací súd nepovažoval záver súdu prvej inštancie, že finančné zadosťučinenie priznané žalobkyni z úplne inej zmluvy, na základe iného skutkového stavu, je primerané, a zároveň že si žalobkyňa mohla svoj nárok uplatniť v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10Csp/5/2020. Následne rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom.

9. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

10. Podľa poslednej vety ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Uvedené ustanovenie § 3 ods. 5 (posledná veta) Zákona o ochrane spotrebiteľa má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z toho dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Uvedené ustanovenie vyžaduje naplnenie jediného predpokladu, a to, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo

spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, pretože odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti, alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, nie sú stanovené žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je však primeranosť finančného zadosťučinenia. Je preto na uvážení súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Súd však musí zohľadniť najmä mieru zavinenia, okolnosti prípadu a rozsah následkov, ale zároveň aj sankčnú funkciu a funkciu odmeny. Za ostatné okolnosti prípadu sa považujú okolnosti jednak na strane škodcu, ale aj na strane obeť.

12. Odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu, že súdom prvej inštancie priznané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- eur považuje za neprimerané. Sporným teda nie je samotné priznanie finančného zadosťučinenia, ale jeho konkrétna výška. Keďže jedinou podmienkou kladenou na výšku finančného zadosťučinenia je primeranosť, musí súd rozhodujúci o finančnom zadosťučinení skúmať a zohľadňovať všetky okolnosti, na základe ktorých by dospel k primeranému finančnému zadosťučineniu. V súdnej veci priznal súd prvej inštancie žalobkyni finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- eur, teda v rozsahu, v akom toto zadosťučinenie žalobkyňa požadovala.

13. Odvolací súd sa s takto priznanou výškou finančného zadosťučinenia nestotožňuje. Odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 18.3.2022 nariadil súdu prvej inštancie zaoberať sa primeranosťou finančného zadosťučinenia s ohľadom na konkrétnu okolnosť veci i s prihliadnutím na výšku priznaného finančného zadosťučinenia, ktoré boli žalobkyni priznané v iných konaniach. Súd len jednou vetou konštatoval, že takéto primeranie považuje za dostatočné, čo robí rozsudok v tejto časti za nedostatočne odôvodnený. Ako bolo vyššie konštatované, žalobkyňa sa domáhala finančného zadosťučinenia z dôvodu, že boli porušené zmluvné podmienky pri uzatváraní zmlúv so žalovaným, zmluvy, ktoré uzatvárala dňa 18.12.2013, konkrétne dve zmluvy, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške po 1.500,- eur, a ktoré následne tieto zmluvy boli vyhlásené za bezúročné a bezpoplatkové a zo dňa 3.4.2013, kde jej tiež bol poskytnutý úver 1.500,- eur. Avšak dňa 3.4.2013 uzatvorila i inú zmluvu so žalovaným, ktoré konanie sa viedlo pod sp. zn. 14Csp/71/2017, kde bol žalovaný povinný jej zaplatiť bezdôvodné obohatenie v sume 447,72 eura a tento rozsudok bol rozsudkom Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 8Co/175/2018 potvrdený. Následne na základe tohto rozsudku podala žalobkyňa žalobu o zaplatenie finančného zadosťučinenia, ktoré konanie sa viedlo pod sp. zn. 10Csp/5/2020 a bolo jej priznané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur, práve na základe porušenia ustanovení zmluvy zo dňa 3.4.2013. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa v krátkom časovom rozsahu, v priebehu jedného roka uzatvorila viacero zmlúv so žalovaným, ktoré boli následne vyhlásené za bezúročné a bezpoplatkové, pričom sama svojím pričinením, tým, že dobrovoľne tieto zmluvy uzatvorila sa dostala do postavenia, v ktorom si bola vedomá, že tieto zmluvy následne budú vyhlásené za bezúročné a bezpoplatkové, a preto i sama svojím pričinením vstupovala do týchto zmluvných vzťahov dobrovoľne, pričom bolo v jej záujme zaoberať sa už pri uzatváraní týchto zmlúv, keďže ich uzatvárala opakovane s uvedenými podmienkami. Preto nemožno konštatovať, že je možné priznať len vinu žalovanému, keďže samotná žalobkyňa sa v danom prípade svojím konaním dostala do vzniknutej situácie. Odvolací súd preto považoval za primerané finančné zadosťučinenie v čiastke 500,- eur z dôvodu, že táto bude predstavovať dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že ako spotrebiteľ bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného.

14. Záverom odvolací súd dodáva, že v danom prípade nejde zo strany žalobkyne o zneužitie účelu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a práve účelom tohto ustanovenia je poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi, ktorého právo bolo porušené alebo povinnosť ustanovená zákonom o ochrane spotrebiteľa. Preto túto námietku zo strany žalovaného nepovažoval za dôvodnú.

15. Keďže došlo k zmene rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd rozhodoval opätovne i o nároku na náhradu trov konania, a to v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP a rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, a to z dôvodu, že obidve strany v konaní boli len čiastočne úspešné, a to tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).